ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Φ. ΤΖΕΛΑΛΕΝΤΙΝ

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

ΗΝ εἶδα γιὰ πρώτη φορά, ἐνῶ στεκόταν με μπρὸς σὲ μιὰ βιτρίνα. Ἀνασήκωσε τὸν φερετζέ της, — τὴν ἐποχὴ ποὺ συνέβη ἡ ἱστορία αὐτή, ἡ γυναῖκες μας φοροῦσαν ἀκόμα φερετζέ — ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὰ διάφορα εἴδη ποὺ ἦσαν ἐκτεθειμένα κεῖ, καὶ ὕστερα συνέχισε τὸν δρόμο της. Τὸ παράστημά της ἦταν κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Περίεργος νὰ δῶ ἂν ἦταν ὡραία καὶ στὸ πρόσωπο, τὴν πλησίασα καὶ τὴν ἀκολούθησα ξοπίσω.

Πρὶν περάσῃ πολλὴ ὥρα, ἡ ἄγνωστη σταμάτησε καὶ πάλιν, μπρὸς σ' ἕνα ὑποδηματοπωλεῖο τὴν φορᾶ αὐτήν. Ἀνασήκωσε τὸ φερετζέ της, καὶ διέκρινα τότε ἕνα ρόδινο μάγουλο. Τὸ τζάμι τῆς προθήκης ἦταν τόσο καθαρό, ὥστε μποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ καὶ γιὰ καθρέφτης. Τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν ξαφνικά, μέσα στὸ τζάμι αὐτό. Μιὰ παράξενη ταραχὴ μὲ κυρίευσε. Δὲν δυσκολεύτηκα νὰ καταλάβω, ὅτι καὶ ἡ ἄγνωστη δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητη, γιατὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ καρφωμένα τὰ βλέμματά της στὰ μάτια μου — στὸ τζάμι πάντοτε — μὲ περίεργη ἐπιμονή... Τέλος, ξαναστέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ μικρὸ βέλο της καὶ συνέχισε τὸν δρόμο της...

Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴν σημασία ἑνὸς βλέμματος τόσο ἐκφραστικοῦ, εἶνε ἀνάξιοι νὰ παρακολουθήσουν μιὰ γυναῖκα, ἢ ἔχουν ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες. Κ' ἐγώ, δὲν εἶχα ἀνάγκη περισσοτέρων ἀποδείξεων γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι εἶχα ἀρέσει στὴν γυναῖκα αὐτήν.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε γνωρίσει ποτὲ τὴν ἡδονὴ ποὺ προκαλεῖ ἡ παρακολούθησις μιᾶς γυναίκας. Πρέπει, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ γνωρίζετε, ὅτι ἡ ἀπασχόλησις αὐτὴ ἔχει δικούς της νόμους, δικούς της κανόνες. Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο, ὅσο φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἡ ἄγνωστη, μολονότι εἶχε καταλάβει ὅτι τὴν παρακολουθῶ, ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῇ χωρὶς νὰ βιάζεται, χωρὶς νὰ κάνῃ πλαγιότρα γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃ, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν προσπεράσω καὶ νὰ τὴν ἀφήσω ἥσυχη.

— Ὦ ! εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὴν ἀκολουθήσω καὶ στὴν Κόλασι ! ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ ἄγνωστος σταμάτησε, στὴν πλατεῖα τοῦ Ταξίμ, μπρὸς σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ εἶδα τὰ μάτια της νὰ λάμπουν κάτω ἀπὸ τὸ βέλο της καὶ τὰ χεῖλη της νὰ μισοανοίγουν σ' ἕνα χαμόγελο... Χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἀνέβηκα κ' ἐγὼ στὸ αὐτοκίνητο.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κυρία μου, γιὰ τὴν τάση σας κολοσύνη !... τῆς ψιθύρισα στὸ αὐτί.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε ! μοῦ ἀποκρίθηκε. Θὰ μὲ περάσατε ἴσως γιὰ μιὰ ἐπιπόλαιη, γιὰ μιὰ ἄμυαλη... Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασία...

— Ὦ, μὴν τὸ λέτε αὐτό ! διαμαρτυρήθηκα, γιατί θὰ ἔχετε κ' ἐσεῖς τὸ δικαίωμα νὰ μὲ θεωρήσετε σὰν ἕνα ἀπὸ ταῦς ἄντρες ἐκείνους ποὺ δὲν κάνουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ παίρνουν τὶς γυναῖκες ἀπὸ πίσω, στὸν δρόμο...

Ἡ ἄγνωστη ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

Στὸ μεταξύ, τὸ αὐτοκίνητο ἔφθασε στὸν λόφο τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ γοητευτικὴ ἐκείνη γυναῖκα μοῦ ἔδωσε τότε τὴν διεύθυνσί της καὶ μοῦ εἶπε:

— Σᾶς περιμένω αὔριο, στὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Θὰ πῆτε στὴν ὑπηρέτριά μου, ὅτι εἶσθε δικηγόρος καὶ ὅτι θέλετε γιὰ νὰ συνεννοηθοῦμε γιὰ μιὰ ὑποθεσι..

Ἐφίλησα μὲ λατρεία τὸ χέρι της...

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, καὶ τὴν ὁρισμένη ὥρα, χτυποῦσα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Ἡ ὑπηρέτρια μὲ ἔβαλε νὰ περιμένω σ' ἕνα σαλόνι ὥσπου νὰ μὲ ἀναγγείλῃ στὴν κυρία. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ διέκρινα, ἦταν ἡ φωτογραφία ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, τοποθετημένη πάνω σ' ἕνα πιάνο. Ποιὸς νὰ ἦταν ἄραγε αὐτός ; Συγγενής ἢ σύζυγος τῆς ὡραίας μου ;...

Ἡ σκέψις αὐτὴ ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ, ὅταν, ξαφνικά, παρουσιάστηκε μπροστά μου ἡ οἰκοδέσποινα. Μοῦ ἐφάνη ὡραιότερη μὲ τὴν ροῦχο μεταξωτὴ ρόμπα της...

Ἡ συζήτησις ἄρχισε σὲ τόνο κοσμικό, μᾶλλον σοβαρό.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἴπαμε, κατάλαβα ὅτι ἡ συνομιλήτριά μου ἦταν φεμινίστρια καὶ ὅτι δὲν εἶχε καλὴ γνώμη γιὰ τοὺς ἄνδρες... Σὲ μιὰ στιγμή, τὰ βλέμματά μου ἔπεσαν ἀθέλητα στὴν ἀνδρικὴ φωτογραφία, καὶ δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μιὰ παρατήρησι:

— Φαίνεται ὅτι κάποιος ἄνδρας σᾶς ἔκανε νὰ ὑποφέρετε πολύ...

— Ὦ ! αὐτὸς τοιοῦτοιστον ὄχι ! ἀποκρίθηκε ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία εἶχε παρακολουθήσει τὴν διεύθυνσι τοῦ βλέμματός μου. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ εἶνε τοῦ ἀνδρός μου.

— Ζῇ ἀκόμα ;

— Ὄχι. Ἔχει πεθάνει πρὸ καιροῦ...

— Καί... τὸν ἀγαπούσατε ;

— Ὄχι ! Δὲν τὸν ἀγαποῦσα... γιατὶ δὲν μ' ἔκανε νὰ ὑποφέρω !

Πολὺ παράξενη ἐμολογία... Κύτταξα προσεκτικότερα τὴν συνομιλήτριά μου καὶ ξεχώρισα στὰ μάτια της μιὰ ἀσκήθηση λάμψη — μιὰ λάμψη παραφροσύνης ἴσως;... Προσπάθησα, ὅμως, νὰ διώξω ἀπὸ τὸν νοῦ μου τὴν δυσάρεστη αὐτὴν ἐντύπωσι.

— Καὶ τώρα ; συνέχισα.

— Τώρα εἶμαι ἐλεύθερη ; μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἂς εἶνε, φαντάζομαι τί ἰδέα θὰ ἔχετε σχηματίσει γιὰ μένα...

— Σᾶς παρακαλῶ...

— Ξέρω καλὰ τί λέω... Μιὰ γυναῖκα τίμια δὲν δέχεται ποτὲ στὸ σπίτι της ἕνα ἄγνωστο μὲ τόση εὐκολία... Δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῆσετε τώρα ὑποχρεωσί σας νὰ μοῦ πῆτε, ὅτι εἶμαι ἡ μόνη ἰδανικὴ γυναῖκα ποὺ γνωρίσατε στὴν ζωή σας, ὅτι θὰ μ' ἀγαπᾶτε, ὥσπου νὰ πεθάνετε... Σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι δὲν πιστεύω διόλου σ' αὐτὰ τὰ παραμύθια... Ποιὸς ξέρει, ἴσως νὰ μὴ ξαναϊδοθοῦμε ποτὲ πειά... Θέλω, ὅμως, νὰ μείνω στὴν ἀνάμνησί σας ἕνα ὄμορφο, γιατί, γιατί...

* * *

Ἡ ἄγνωστος δὲν ἀποτελείωσε τὴν φράσι της, γιατὶ ἡ φωνή της πνίγηκε μέσα σὲ δυνατὴ ἀναφυλλητά...

Δὲν ἤξερα πειὰ τί νὰ βάλω μὲ τὸ νοῦ μου.

Πλησίασα τὸ κάθισμά μου πιὸ κοντὰ στὸ δικό της, τῆς ἔπασε τὰ δυὸ χέρια καὶ προσπάθησα νὰ τὴν παρηγορήσω.

— Τί ἔχετε... τί ἔχεις ; τὴν ρώτησα μὲ γλυκειὰ φωνή.

— Τίποτα, τίποτα... μοῦ ἀποκρίθηκε. Εἶνε μιὰ νευρικὴ κρίσις... Θὰ περάσῃ...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, μοῦ ἔρριξε ἕνα παράξενο βλέμμα μέσα ἀπὸ τὰ μισοκλεισμένα ματόφυλλά της. Καὶ τότε κατάλαβα ὅτι ἡ ὡραία αὐτὴ γυναῖκα ἔκρυβε ἕνα τρομερὸ μυστικό. Ποιὰ ἦταν ἡ ἔγνοια ποὺ τὴν βασάνιζε ; Ποιὰ ἦταν ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς της;

Συλλογίστηκα τότε, ὅτι ἴσως ἕνα φίλημα νὰ ἔκανε τὴν οἰκοδέσποινα νὰ φανῇ πιὸ διαχυτική, πιὸ ὁμιλητική... Ἀρπαξα ἀπότομα τὸ κεφάλι της μέσ' στὰ δυὸ μου χέρια καὶ κόλλησα τὰ χεῖλη μου στὸ στόμα της, μὲ πάθος, μὲ μανία...

Ἡ ἄγνωστος ἀνατρίχιασε ὁλόκληρη.

Ἐτύλιξε τὰ κάτωπρα μπράτσα της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό μου, ἔκλεισε τὰ μάτια της, μοῦ ἀνταπέδωσε τὸ φιλί μου μὲ περισσότερη φλόγα — καὶ τὰ χεῖλη της ψιθύρισαν μὲ λατρεία ἕνα ἀνδρικὸ ὄνομα:

— Ναζίμ ! Ναζίμ ! Ναζίμ !...

* * *

Πρὶν προφτάσω νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξίν μου, ἡ ἄγνωστη ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο μῖσος καὶ μοῦ εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή:

— Φύγε ! Φύγε ! Δὲν εἶσαι ὁ Ναζίμ !... Τὰ χεῖλη σου δὲν ξέρουν νὰ φιλοῦν, ὅπως φιλοῦσε ὁ Ναζίμ !...

Ἡ ταραχὴ ποὺ μ' ἔπασε ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν ἤξερα τί νὰ πῶ...

—Φύγε, λοιπόν, φύγε !... ἐπανέλαβε ἡ οἰκοδέσποινα. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω μπροστά μου...

Ἄχ ! τί μαρτύριο εἶνε τὸ δικό μου!... Ἕναν ἄντρα ἀγάπησα στὴν ζωή μου, πρὶν ἀπὸ δεκαέντε χρόνια, τὸν Ναζίμ... Καὶ αὐτὸς μ' ἄφησε μιὰ μέρα κ' ἔφυγε... Ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσα νὰ φιλήσω κανένα ἄντρα — οὔτε κ' αὐτὸν τὸν σύζυγό μου — χωρὶς νὰ ἀηδιάσω... Τὰ χεῖλη τοῦ Ναζίμ δὲν τὰ βρῆκα σὲ κανένα ἄλλον... Τοῦ κάκου ψάχνω νὰ τὰ βρῶ... Εἶμαι καταδικασμένη νὰ μὴ γνωρίσω ποτὲ τὴν ἡδονὴ τῆς ἀγάπης!... Δὲν θὰ ξαναδίδω ποτὲ τὸν Ναζίμ!... Φύγε, σὲ μισῶ!...

* * *

Πέρασε ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε. Σιγὰ-σιγά, εἶχα λησμονήσει τὴν παράξενη περιπέτειά μου μὲ τὴν ὡραία ἐκείνη γυναῖκα...

Μιὰ μέρα, διάβασα σὲ μιὰ ἐφημερίδα, ὅτι στὸν λόφο τῆς Ἐλευθερίας βρέθηκε σκοτωμένη μιὰ ὡραία γυναῖκα... Στὸ χέρι της κρατοῦσε ἀκόμα ἕνα περίστροφο... Ἀπὸ τὸ ντύπιμό της φαινόταν ἀριστοκράτις.

Θὰ μοῦ ἦταν εὔκολο νὰ ἐξακριβώσω ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα αὐτή. Ὡστόσο, δὲν φρόντισα νὰ ζητήσω συμπληρωματικὲς πληροφορίας. Προτίμησα νὰ μείνω μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ αὐτοκτόνησε ἦταν ἡ ὡραία μου ἄγνωστος, ἡ ὁποία ἀποφάσισε, σὲ στιγμὲς ἀπελπισίας, νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ μαρτυρικὴ ζωή της, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ξανάβρῃ τὰ χεῖλη τοῦ Ναζίμ, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ νοιώσῃ μὲ κανένα ἄλλον ἄνδρα τὴν ἡδονὴ τοῦ φιλιοῦ του...